

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 348. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm18560/facsimile.pdf (tilgået 08. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Spartanerne sagde dem godt til at bede om Hjælp i Athenen, hver Pædel Valerne fandt, det var en Lyk at se den store Skade: Rede ødelagt, men Kimon kaldte Sparta Athenens Medhjælp og Grækenlands umisselige Heire-Haand, som han da ogsaa fik Lov til at røbbe. Perikles og Ephialtes, greb nu Venligheden til at sværte ham hos Pædelen, og han blev forvist paa til Kar, som En der havde Sparta kæretere end Athenen, men under Fortvivlingen tog han en skelt Havn over Megalerna, thi da de to store Medhjælperinder var raaret i Keig, og Havene stod i Slag-Verden ved Tanagra (i Phokis), som Kimon og Hillede sig i Næsten som Borgere i Athenen, og da hans Hænder end ikke undte ham denne bestaaende Plads, opmuntrede han sine Venner, der kaldtes hemmelige Spartaner, til aabenbar at vise, de var Athenens, hvad de da ogsaa, med Kimons Røstning imellem sig, sa ivrig gjorde, at af Hundrede blev ikke En ilive. Paa en Gang fagte af Spartanerne og de fleste bestaaende, kaldte nu Athenens Kimon tilbage, der staa, ved den Hærfø han mod i Sparta, skaffede dem Fred, og vedte at være Grækenes Støtte og Perserens Skænk til sin Død, sa, som Man sagde, endnu en Maaned derefter, thi saalænge skulde Man, efter hans Døds, hans Død, der indtraf paa Kypern, for at Flaaden uansægtet kunde komme i Arbeid^{*)}.

Det var, efter Diodor, i det sidste Kar af den 82de Olympiade, eller tredive Kar efter Slagene ved Salamis og Plataea, Kimon døde, og Plutarck har aabenbar Ret i, at han tog Grækenlands Lykke i Graven med sig, vist nok ikke, fordi der nu blev Mangel paa store Hænder og store Krigs-Mænd, men fordi den skønne Menestle-Ålder, Hærens fringen for den Høllenske Frihed i Hæren havde slæbt, var nu udrundet, og den yngre Slægt gav dristig sine egentlige Deister Løften, saa det var kun til en Fjends-Plads for seiraas^{*)} Diodor XI. 273—75. XII. 203. Plutarcks Kimon og Perikles.

big, sig selv fortærende Kræfter, alle Kunstler kappedes om at pryde Grækenland.

Efter *Rimons* Død blev den berømte *Pericles*, hvis Fader *Ksantip* var Archont det Nat. Slaget ved *Salamis*, snart enevældig i *Athenen*, og saa glimrende et Tids-Maas, som det der er opfaldt efter ham, har vel ingen Stad i Verden haat, undtagen *Jerusalem* under *Salomons*; thi han selv kaldte alle Græker, for hans helv. Landes Gang og hans Verdens-Kaaler „den *Dionysiske*“ i et Ober af Digtere vagede *Sophokles* og *Euripides* frem, som *Apollons* Hæder-Præster, *Phidias*, med en Skare af Kunstnere under sig, var Statens Byg-Mester, og *Pericles*, for skolt til at berøge sig selv med de store Statter, der naalig indstrømmede fra de besyttede Stæder, ofte dem ud med begge Hænder til Byens Forskiønnelse og Mængdens Nødsaad. Men alt i sin Ungdom haade *Pericles* betavet den hellige „*Hesistes-Ret*“ (*Αρεοπα*) det Riste af dens Indskudte og i sin Manddom, da de Bundsforvante ingen Hjælp søgte med Perserne, forbeholdt han deres Statter langt over hvad *Kristid* den Mærkelige havde udstøret i Kampens Dage, saa det var intet Under, at han i sin Alderdom fandt ingen Ret i *Athenen* og hos de Bundsforvante kun hemmeligt Kaut eller slygende Haarne. I hans sidste Dage udbrød den saarløbe *Peloponnesiske* Krig mellem *Sparta* og *Athenen*, til kaldes Fordærvelse, og selv døde han af Pesten, efter at have oplevet at den Sog, der kan knuse et Hjerte, og at den Dødsangelse, hvormed Pøbelen hever sig paa sine foraltede Kjøder *).

Krigen, vi nævnte, kan vi nu vel ingenlunde, med dens berømte Historie-Skriver *Thukydides*, der selv som lide Anfører tog Del i den, sætte højt over den *Persiske*, hvortil den tværtimod hører som et færgeligt Mellem-Stil; men vist nok

* *Plutarchs* *Pericles*.

